

[Hendriksen.]

i Overensstemmelse med de Udtalelser, som jeg paa mit Partis Vegne fremsatte ved Sagens første Behandling i dette høje Ting. Det er ikke Tilfredshed med den nu-gældende Forsvarsordning, der dikterer os vor Holdning, men med alle sine Mangler er den Ordning, vi for Tiden lever under, dog at foretrække for den foreslaaede. Da der ikke under Udvalgsbehandlingen har vist sig nogen Mulighed for at faa gennemført Forbedringer i denne Ordning, og da vi ikke, som alt ligger, vil medvirke til nogen Forringelse, har vi ikke anden Udvej end ved 3die Behandling at stemme imod de af den højtærede Minister fremsatte Lovforslag.

Nogen Anledning til at foretage en detailleret Gennemgang af Forslagene og deres Bestemmelser finder jeg ikke, Sagen giver; det er ikke Enkelthederne, der interesserer os. Men vi vender os imod selve Tendensen i Forslagene, og her vil jeg gerne have Lov til at fremsætte nogle faa Bemærkninger. Det er ufatteligt for os, det ønsker jeg straks at understrege, at Regeringen virkelig vil forsøge at gennemføre de foreliggende Lovforslag i Øjeblikket. Øjeblikket forekommer os i høj Grad uegnet til Gennemførelsen af den Nyordning, som Forslagene gaar ud paa at indføre. Situationen i Europa, ja, i hele Verden opfordrer, kan jeg godt sige, sandelig ikke til en Fremgangsmaade som den, den højtærede Forsvarsminister gennem Lovforslagene gør sig til Talsmand for. Vil man ikke forbedre Værnet, maa man i hvert Tilfælde ikke forringe det, og at der baade for Hærs og Flaades Vedkommende bliver Tale om en Forringelse, hvis man omdanner Hæren og Søværnet til et Vagtkorps og en Statsmarine efter de Retningslinier, der her er angivet, er saa aabenbart, at det er overflødigt at komme nærmere ind derpaa.

Mit Parti sympatiserer i høj Grad med de Bestræbelser, der udfoldes i Genève og andetsteds for at faa Afrustningsideen gennemført. Jeg vilde betragte en varig Fred mellem Nationerne som den største Lykke, der kunde times Verden, men er der oprigtig talt nogen Grund til at antage, at en saadan Tilstand er nær forestaaende? Jeg ser i hvert Fald ingen Tegn derpaa i det, der hidtil er sket omkring os. Jeg vilde inderligt ønske, at jeg tog fejl, og at Nationerne — her tænker jeg naturligvis først og fremmest paa de store Nationer — vilde forstaa, at Vejen til Folkenes Lykke og Velfærd er Fredens Vej og ikke Krigens,

men saa splittede og saa usikre som Forholdene er overalt, og saa længe man i de store Lande kun *taler* om Afrustning eller Nedrustning, men ikke handler efter Talens Ord, finder jeg det ganske uforvarligt for Danmark at gaa Afrustningsvejen. Men naar de store Stater har betraadt Vejen, er Tiden kommet for os til at følge efter. Vi maa derfor efter min og mit Partis Anskuelse vente med at gaa den Vej, den højtærede Minister ønsker, indtil Stillingen er afklaret, og Vejen er betraadt af de store og førende Magter. Kommer dette Øjeblik — og jeg ønsker af hele mit Hjerte, at det maa komme snart —, saa skal den højtærede Minister ikke forgæves rette en Appel til os om at være ham følgagtig paa Afrustningens Vej. Men indtil da vil vi ikke være at finde paa den Side, som agter at indføre Tilstande, der blotstiller Landet. Med den største Interesse, ja, jeg tør sige med den største Spænding, maa vi afvente Resultatet af de Forhandlinger, der i Øjeblikket føres om Rustningsspørgsmaalet. Det forekommer mig, at dette Resultat i allerhøjeste Grad vil være afgørende for, hvilken Stilling vi her i Landet skal tage til Forsvarsspørgsmaalet. Derfor synes det eneste rigtige mig at være, at man ser Tiden an og afventer, hvad der vil ske. Den højtærede Minister burde trække sine Forslag tilbage og afvente Begivenhedernes Udvikling og derefter indrette sine Forslag efter denne Udvikling.

Nu fremsatte for et Øjeblik siden det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) en Række Betragtninger, væsentlig af samme Karakter som dem, han fremsatte ved første Behandling. Det ærede Medlem nævnte, at Lovforslaget tilsigtede at varetage Danmarks Neutralitets- og Folkeforbundsopgaver. Ja, det staar der i Titelen, men det kan denne Ordning ikke, det er ganske udelukket, saaledes som den er konstrueret. Jeg gad ogsaa se den militære Sagkundskab, der vilde sige god for dette Lovforslags Bestemmelser.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds citerede forskellige af de Udtalelser, som Statsminister Stauning fremsatte i Genève den 4. December 1929, og det samme gjorde det ærede Medlem ved Sagens første Behandling. Men det er ikke Udtalelser af Statsminister Stauning, der interesserer, vi kender særdeles vel Statsministerens og Regeeringspartiernes Holdning i denne Sag; nej, det, vi ønsker, er at faa klarlagt, hvorledes man i de store, førende Lande ser paa Afrustningsproblemet.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at det,